

udrede et stort Beløb foruden de alt løbende Pensioner, vil dette betyde en stærkt forøget Udgift i en ubestemt Fremtid og neppe nogen Besparelse i det lange Løb. Derimod vil Statens Pensionspligt derved være endelig lovfæstet“. Da nu Mindretallet heller ikke kan se, at Billighed taler for Lovforslagets Vedtagelse — eksempelvis henvises til, at en Læge i sine bedste Aar (38 Aar) efter kun 5—6 Aars Tjeneste skal have en livsvarig Pension af 2,138 Kr. — mener Mindretallet, at „Ret og Billighed taler for, at Civillisten, der er beregnet særdeles rundelig, selv ikke alene bør raade for Antallet af Hofembedsmænd og -betjente, fastsætte deres Løn og beslutte deres Afsked, men ogsaa i god Konsekvens heraf udrede deres Pension, og Mindretallet maa derfor indstille Lovforslaget til *Forkastelse*“. — Et andet Mindretal (Krabbe og Zahle) gør gældende, at medens det, efter hvad der fremgaar af foranstaaende, „ved Lov er forudsat, at en saadan Pensionslov skal komme, og der som Følge deraf hos det afskedigede Hofpersonale er en berettiget Forventning om Pensioner af Statskassen, er Rigsdagen selvfølgelig ikke bunden i Henseende til de nærmere Regler om disse Pensioner. Der er ikke ved Pensionsloven af 1858 bestemt noget om, hvorvidt *alle* skulle have Pension, eller hvorvidt Pensionerne skulle beregnes paa samme Maade for alle, eller til hvilke Beløb Pensionerne skulle fastsættes“. Da det foreliggende Lovforslag nu ikke overalt synes at have truffet det rette (ogsaa her henvises til den 38-aarige Læge), og da endvidere selve Grundlaget for Lovforslaget (nemlig den anførte Bestemmelse i Pensionsloven af 1858) „egentlig ikke er heldigt“, hvorfor den „nu givne Anledning burde benyttes til at komme bort derfra“, har Mindretallet i Udvalget krævet en Lov, der fastsatte „engang for alle, i hvilken Udstrækning, i hvilke Forhold og i det hele efter hvilke Regler der ved indtrædende Tronskifte skal ydes Statsmidler til Pensionering eller Understøttelse af afskediget Hofpersonale“ (hvilken Lov saa ogsaa passende kunde medtage nærmere Bestemmelser om, hvilke Medlemmer af det kongelige Hus der skal tillægges Apanager, jfr. Grundlovens § 10, m. m.), og der har „formentlig ikke manglet Tid for Finansministeren til at søge den tilvejebragt“. Finansministerens Antydning af til næste Aar at fremsætte et saadant Lovforslag er ikke tilstrækkelig; en varig Ordning af disse Forhold bør tilvejebringes samtidig med Lovforslagets Vedtagelse. „Naar denne Opfattelse maa føre til, at man, som Sagen nu foreligger, ikke kan give Lovforslaget sin Stemme, skal endnu blot tilføjes, at Finansministeren, hvis Bemyndigelse til Udbetalinger i Henhold til Loven af 30. Marts 1906 udløber den 31. Marts 1907, eventuelt vil kunne skaffe sig en Forlængelse paa 1 Aar af den nævnte Lov, hvilken Forlængelse Mindretallet ikke skal modsætte sig,